Director fondator: Mariana Brăescu

Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

Poveste cu ciuperci

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

sumar

7
2006

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
REDACTOR: Manuela Covaleov

DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT
Sandi Apostoloiu

TIPAR
Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

ABONAMENTE
Tel./fax: 317.06.10,
abonamente@casalux.ro
Adresa poștală: București OP 52 - CP 58

Adresa redacției:
str. Ciprian Porumbescu nr. 10, cod 010652,
sector 1, București
Corespondență: București OP 41 - CP 102
e-mail: dragamea@casalux.ro

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana Brăescu

La circ

Poezie trimisă de **Roxana-Alexandra Sas**,
clasa a III-a, Școala Mircea Eliade, loc. Satu Mare

Să vă dau o mare veste:
-Vine circul din poveste!
Cu cățel și cu purcei,
Cu maimuțe și cu lei.

Cu animale dresate,
Ursuleți cu labe late,
Elefanți cu trompe-n vânt,
Credeți-mă pe cuvânt!

Vă invit la circ pe toți,
Bunicuțe și nepoți!
Să râdem, să ne distrăm
Cu toții s-aplaudăm.

Vara

Scoate vara din cuptor
Și împarte tuturor
Fructe multe, flori frumoase
Și legume sănătoase.

Tot ea pune-n calendar
Trei luni de vacanță-n dar,
Pregătind pentru copii
Odihnă și bucurii.

Și se-ndreaptă fiecare
Cu bagaje mari și mici
Ori la munte, ori la mare
Sau la țară la bunici.

Vremea-i bună de plimbare,
Timpul nici nu știi cum trece,
Din vacanța asta mare
Nimeni nu mai rea să plece

Poveste cu ciuperci

Odată, demult, pe când animalele puteau vorbi cu oamenii și vrăjitoarele erau încă puternice, trăia la marginea unui codru des, într-un castel înconjurat cu șanțuri, un împărat ce domnea cu dreptate și blândețe asupra poporului său.

Și împăratul acesta avea o fată, numai bună de măritat, și se dusese vestea peste șapte mări și șapte țări despre frumusețea și hărnicia ei, dar mai ales pentru că știa să vorbească și era prietenă cu toate jivinele din pădurea vecină castelului. Și una din bucuriile Prințesei Ana, căci Ana se numea fiica împăratului, era să culeagă fructele pădurii, mai ales ciupercile colorate în toate felurile, pe care cu mare pricepere știa să le gătească. Pe vremea aceea toate ciupercile erau bune și nu se cunoștea vreuna care să fie otrăvitoare.

Dar în mijlocul acelui codru, trăia o vrăjitoare urâtă și haină, care avea un fiu, la fel de urât și hain și mai ales cam tălâmb. El se credea frumos și deștept, așa cum s-a întâmplat din toate vremurile cu proștii. Așa că într-o zi a zărit-o pe Ana, care se plimba prin pădure culegând ciuperci și ascultând păsurile viețuitoarelor ce o înconjurau.

Și astfel fiului vrăjitoarei îi căzu cu tronc Prințesa Ana și se zori nevoie mare să o pețească. Bătrâna vrăjitoare trimise într-una din zile un pețitor la palatul împăratului cu cererea în căsătorie și portretul fiului ei, pe care, ca orice mamă, îl credea nemaipomenit.

Însă Prințesa nu avea gânduri de căsătorie și mai ales nu cu un asemenea pretendent, așa că

refuză politicoasă, trimițând solie că încă nu-i venise vremea de măritat și că oricum va avea loc o întrecere între viitorii pretendenți și că atunci va fi invitat și noul pretendent. Dar vrăjitoarea consideră răspunsul drept o jignire, mai ales că fiul cel iubit făcuse o criză de nervi, se tăvălise pe jos și bătuse cu picioarele în podea. A fost nevoită să-i mărească rația de acadele pentru a-l mai potoli.

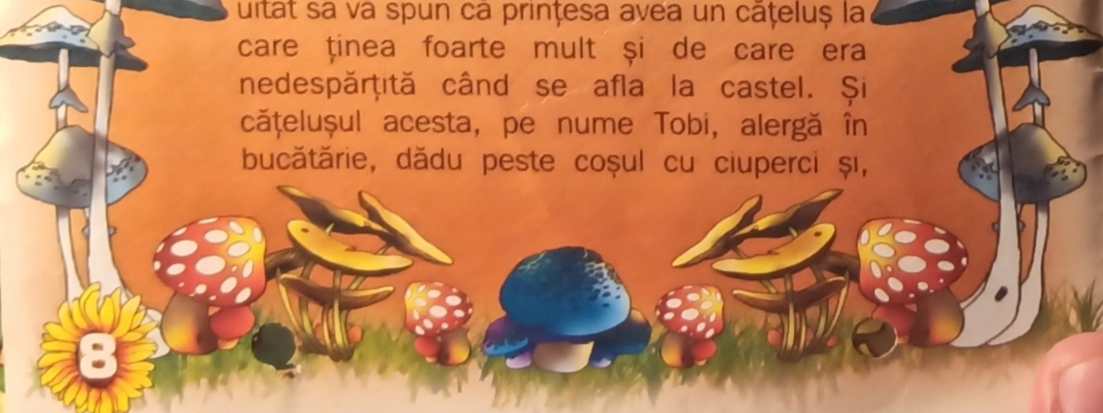

Așa că a început să se frământe cum s-ar putea răzbuna pe Prințesa Ana, care-i refuzase așa mândrețe de fiu. A stat ea mai multe nopți, s-a sfătuit cu bufnița-i credincioasă și a pitrocit o licoare otrăvitoare. Și într-o dimineață și-a chemat doi slujitori dintre cei mai credincioși, le-a dat licoarea și ordinul să otrăvească cele mai frumoase ciuperci ce se găseau în pădure. Și așa au făcut.

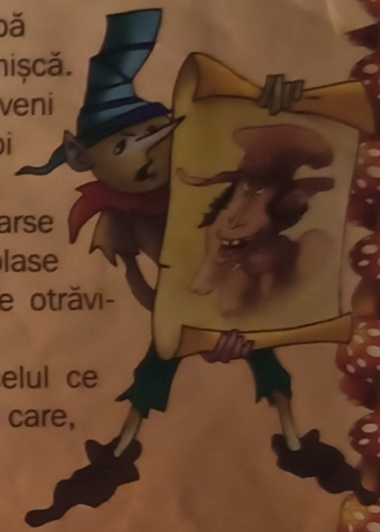

Nu după mult timp Prințesa Ana a dat o raită prin pădure și a ales niște ciuperci mari și frumoase, pe care avea de gând să le prepare în acea seară, când la palat se anunțaseră niște oaspeți. A strâns ea ce-a strâns și cu coșul plin de ciuperci s-a dus direct la bucătărie. Dar am uitat să vă spun că prințesa avea un cățeluș la care ținea foarte mult și de care era nedespărțită când se afla la castel. Și cățelușul acesta, pe nume Tobi, alergă în bucătărie, dădu peste coșul cu ciuperci și,

pofticios cum era, mușcă dintr-una, dar după câteva clipe căzu la pământ și nu mai mișcă. Prințesa, chemată de slugile de la bucătărie, veni într-un suflet, dar nu mai avu ce face. Tobi murise otrăvit; căci Prințesa văzu ciuperca din care mușcase cățelul și dădu ordin să fie arse toate ciupercile. Așa ceva nu se mai întâmplase și nimeni nu mai auzise ca ciupercile să fie otrăvitoare.

Dar vestea se răspândi ca fulgerul; șoricelul ce locuia în peretele bucătăriei anunță motanul care, uitând de dușmănia lor, alergă într-un suflet la dulăul care păzea intrarea. Acesta, la rândul său, alergă până în turnul castelului unde se afla cuibul cucuvelei, care anunța în fiecare noapte ora douăsprezece. Aceasta zbură în pădure, dând zvon tuturor păsărilor. Păsările au început să se agite: “A murit Tobi!”, “Tobi a fost otrăvit!”, “Ciupercile sunt otrăvitoare!”. Și s-a strâns sfatul animalelor pădurii încercând să afle ce s-a întâmplat cu ciupercile lor. Fiecare își dădea cu părerea până când, sfios, de după o rădăcină, șoricelul de câmp îndrăzni să vorbească:

-Slugile vrăjitoarei au otrăvit ciupercile. Am văzut eu! și povesti ce s-a întâmplat în pădure.

Și numai ce s-au înfuriat toate jivinele și s-au hotărât să răzbune moartea lui Tobi. Cu mic, cu mare s-au pornit către casa vrăjitoarei și au avut împreună o droaie de copii și de două ori mai mulți nepoți.

Aceasta, văzând liota de animale, n-a mai avut ce face și și-a luat tălpășița împreună cu “frumosul” ei fiu și toate slugile. Și cred că mai fug și astăzi, căci vestea s-a răspândit și nimeni nu i-a mai primit în preajmă.

Între timp, Prințesa Ana s-a măritat cu un prinț frumos și bogat și mai ales deștept

Urmașii lor cred că trăiesc și astăzi printre noi, numai că e greu să-i mai descoperim.

Dar de atunci ciupercile nu și-au mai revenit și, de aceea, cele mai frumoase și cele mai colorate sunt otrăvitoare.

Luminița Toia

Care sunt diferențele?

Cele două desene par identice, numai că ele au câteva diferențe. Găsește-le repede!

Găsești soluția în numărul viitor al Cărticelei!

Și vara a sosit!

Poezie trimisă de înv. **Veronica Manolache**,
Școala 114 „Principesa Margareta", sector 5, București

Ieri prin livadă s-a zvonit:
-Cireșele s-au pârguit,
Iar vișinele-s roșioare
Și râd din frunze către soare.

Azi o albină îndrăzneață
Zburând grăbită spre fâneață,
Văzând că lanu-i aurit
A declarat cu glas șoptit:

-Să știți că a sosit vara!
Un greiere și-a luat vioara
Și iute a–nceput să cânte
Ca toată lumea să-l asculte.

Vântul s-a pornit să zboare
Ducând vestea către soare,
Pământul iute s-a-ncălzit,
Caisele s-au rumenit.

Și mâine, sigur, în fâneață,
Prin marea-naltă de verdeață
Va fâșâi coasa din zori
Prin iarba ce miroase a flori.

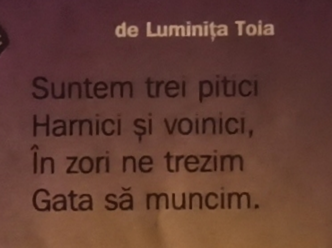

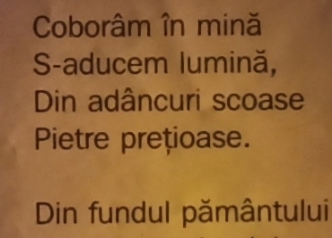

Trei pitici

de Luminița Toia

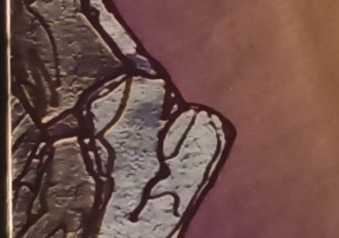
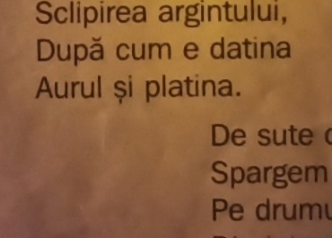
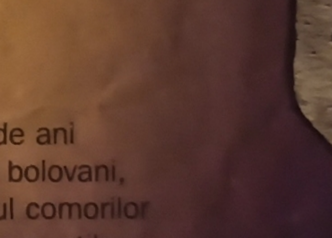

Suntem trei pitici
Harnici și voinici,
În zori ne trezim
Gata să muncim.

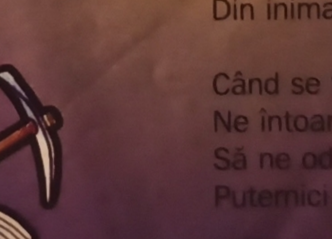
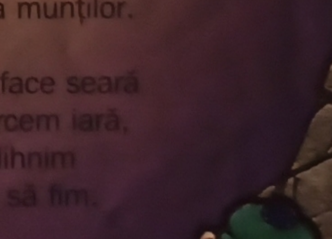
Coborâm în mină
S-aducem lumină,
Din adâncuri scoase
Pietre prețioase.

Din fundul pământului
Sclipirea argintului,
După cum e datina
Aurul și platina.

De sute de ani
Spargem bolovani,
Pe drumul comorilor
Din inima munților.

Când se face seară
Ne întoarcem iară,
Să ne odihnim
Puternici să fim.

Jocuri matematice:

Aricii

5 - 2 = 3

L-am văzut pe moș Arici
Ducea-n țepi mere vreo cinci,
Două i-au căzut pe jos.
Câte mai are de ros?

Trimis de prof. **Anastasia Dumitru**, loc. Constanț

Albinele

Poezie trimisă de educ. **Carmen Stoian**, loc. Buzău

De cu zori, dintr-o stupină,
Ies pe rând albinele,
Să ajungă în grădină,
Să salute florile.

Florile sunt zâmbitoare,
Bucuroase de binețe
Și așteaptă fiecare
Pe cineva să le răsfețe.

Cine ar putea s-o facă
Dacă nu vecinele?
Vin în roiuri din prisacă
Dragele-albinele.

Florile - culorile

Poezie trimisă de prof. **Iulia Pârvu**, loc. Titu, jud. Dâmbovița

De n-ar fi fost florile,
Nu știam culorile:
Macul **roșu**, sângeriu
Râde într-un lan de grâu.

Albastrul stă pe cicoare
Galbenul în floarea-soare,
Verdele e-n frunzulițe
Și **grena** în garofițe.

Negrul pal de catifea
Doarme dus într-o lalea,
Lângă o rază de rubin
Stă **alb**, parfumat un crin.

Chiar și floarea de ciuline
Are **mov** petale, fine,
Nu mai spun de viorele,
Panseluțe, micșunele...

Cine v-a dat, mândre flori,
Atâtea mii de culori,
Ce ne încântă privirea
Și ne-nvață ce-i iubirea?

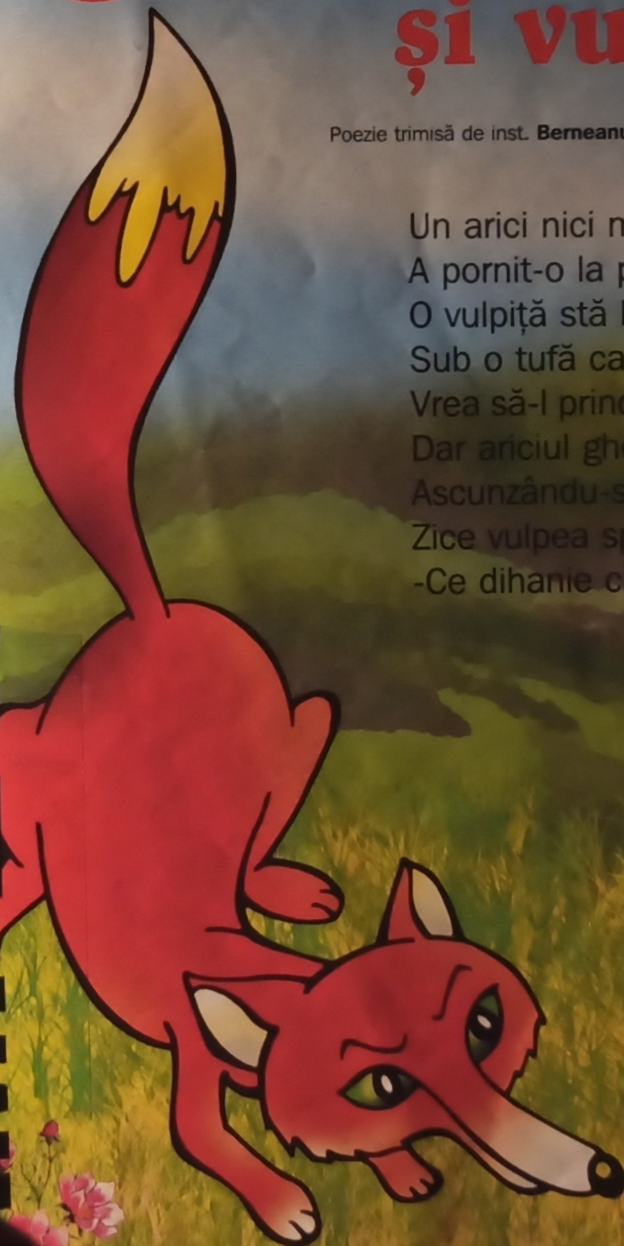

Ariciul și vulpea

Poezie trimisă de inst. **Berneanu Alina**, Școala Slăveni, jud. Olt

Un arici nici mic, nici mare
A pornit-o la plimbare.
O vulpiță stă la pândă
Sub o tufă cam plăpândă.
Vrea să-l prindă, să-l înșface,
Dar ariciul ghem se face
Ascunzându-se sub ace.
Zice vulpea speriată:
-Ce dihanie ciudată!

Vacanța mare

de **Luminița Toia**

Iată și vacanța mare!
De când o aștept să fie...
Haideți, pauză cu școala
O, ce mare veselie!

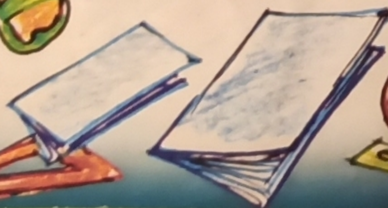
Adio, tablă neagră
Și cretă pân' la anul.
Și ca să scap de grijă,
Mi-am pus în cui ghiozdanul!

Am planuri peste planuri
Și toate-mi sunt pe plac.
Așa o bucurie,
Că nu mai știu ce fac!

Dar dup-o săptămână
Vacanța nu-mi priește,
Deși sunt toate bune
Ceva parcă-mi lipsește...

Și am găsit motivul,
Mă crezi doar dacă vrei:
Mi-e dor de-nvățătoare
Și de colegii mei.

Cum se descurcă?

Pentru a ajunge la nevasta sa și la copilașul care plânge de foame, tatăl trebuie să străbată labirintul în întregime și să ia boabe de mazăre, astfel încât să rămână în fiecare cămară câte trei. Ajută-l să găsească drumul și să calculeze numărul total de boabe!

Găsești soluția în numărul viitor al Cărticelei!

Melcul și omida

-Nu pot să sufăr omizile! începu Alifie cu glas mohorât. Sunt toate niște prefăcute! Nu poți avea încredere în astfel de ființe... Păcat de..., dar se întrerupse și căzu pe gânduri.

Dar înainte de a afla cum a ajuns Alifie la o astfel de concluzie, să vă spun cine este Alifie. Alifie este un melc! De fapt îl cheamă Eric, dar nimeni nu-i mai spune așa de la întâmplarea aceea când un șoarece de câmp îi vânduse o cutie cu cremă de ghete în schimbul unui săculeț cu semințe, convingându-l că este o alifie, cu care atunci când se va unge va putea aluneca mai ușor, deci se va deplasa mai repede.

Eric se dăduse vreo trei zile cu crema aceea, lăudându-i calitățile oricui voia să-l asculte. E drept, parcă aluneca mai ușor, nu prea își dădea seama, dar ce era sigur era că devenise negru și lucios. Și poate că ar fi continuat să se ungă până când un cărăbuș, mai umblat prin lume, l-a deslușit ce-i cu "alifia" aia și la ce folosea de fapt. Toată pădurea s-a prăpădit de râs și de atunci nimeni nu-l mai strigă decât Alifie.

Și parcă asta nu i-ar fi fost de ajuns, s-a mai petrecut și întâmplarea cu omida. Iată despre ce a fost vorba și de ce așa, dintr-o dată, Alifie - așa-i zicem și noi - nu mai are încredere în omizi. Nu-i vorbă, omizilor nu le-a păsat niciodată de părerea melcului!

Într-o dimineață, pe când își lua micul dejun pe marginea unei frunze de brusture, de undeva de sus, dintre ramurile unui copac, căzu o făptură cel puțin ciudată. Atunci a văzut Alifie, pentru prima dată, o omidă. Privea cu gura căscată la culorile cu care era acoperită omida și i se păreau de-a dreptul minunate. Chiar și smocul acela din vârful capului i se părea melcului un semn de mare eleganță.

Ce mai, inima lui mică a început să bată mai repede.

-Ce stai și te holbezi așa? strigă omida, care căzuse pe spate și acum încerca din toate puterile să se întoarcă într-o poziție firească. Mișcă și ajută-mă să mă ridic în picioare! mai strigă ea.

Atunci remarcă Alifie câte picioare are omida. Mai văzuse el odată, ieșind de sub o piatră, un fel de râmă cu multe picioare, dar era o urâțenie neagră și lipicioasă. (Cred că Alifie văzuse un miriapod.) Omida continuă să se zvârcolească disperată, încercând zadarnic să-și regăsească poziția normală.

-Hei, m-ajuți sau nu, mototolule? îl trezi omida pe melc la realitate.

-Sigur, imediat..., mă scuzați, își recăpătă Alifie stăpânirea de sine. Ce e drept, nu i-a prea plăcut că-l făcuse "mototol", dar trecu peste acest amănunt, considerând că ființa aceea minunată era în stare de șoc. Deci se apropie sfios și ajută omida să se așeze pe picioare.

-Mulțumesc! spuse ea înțepată, puteai să fii mai rapid.

I se adresase lui Alifie de la început cu "tu" și asta îl cam fâstâcise pe melc, dar trecu și peste asta, încercând să se arate demn.

-Îmi pare rău pentru ce ați pățit, doamnă, începu el protocolar, încercând să-i dea de înțeles că trebuie totuși să păstreze o anumită distanță.

-Domnișoară, te rog, îl corectă omida.

-Scuzați, domnișoară, pe mine mă cheamă Eric, se prezentă melcul ca un adevărat gentleman.

Omida, căreia îi mai trecuse sperietura, deveni mai amabilă, probabil și datorită purtării elegante a lui Alifie.

-Pe mine mă cheamă Claudia și sunt din familia *Uranide*.

Alifie nu prea le avea cu numele de familie, așa că nu dădu nici un semn că ar fi impresionat.

-Cred că ați auzit de familia asta? îl cercetă Claudia.

-Da, da... desigur, răspunse Alifie în doi peri.

-Bine, și acum, dacă tot am făcut prezentările, fiți bun și arătați-mi și mie cum pot ajunge până la plantația de salcâmi. Acum i se adresa lui Alifie cu "dumneavoastră", poate și pentru faptul că își adusese aminte din

ce familie face parte. Și, mă rog, la ce vă uitați așa? întrebă ea văzându-l pe Alifie că o privea fix.

-Vai, câte picioare aveți! se miră melcul cu glas tare.

-Aaa..., dar dacă ați ști cât mă costă pantofii, se sclifosi Claudia. Nu mă încalț decât de la Paris, știți, Christian Dior...

Alifie nu auzise niciodată de Paris și cu atât mai puțin de Christian Dior și se întrebă cine o fi ăsta, de are atâtea perechi de pantofi; un cizmar, firește, își răspunse tot el în gând. De altfel, dacă se uita bine, nu vedea nici un fel de încălțări la Claudia.

Omida, prinzându-i privirea nedumerită, se scuză:

-Știți, încă nu a sosit poșta, merge mai greu la vamă, cu atâtea perechi de pantofi...

Pentru Alifie, cuvinte ca "poștă" sau "vamă" erau total necunoscute. Și asta îl făcea să o admire din ce în ce mai mult pe Claudia.

-Ei bine, continuă aceasta, mă conduceți sau nu, domnule Eric?

Pe Alifie acest mod de a vorbi l-ar fi făcut să cadă din picioare, dacă ar fi avut așa ceva...

- Bineînțeles, domnișoară Claudia, se grăbi el, gândindu-se ce or să-l mai invidieze cei care îl porecliseră Alifie când l-or vedea în compania unei astfel de persoane. Ce mai, Claudia era foarte elegantă chiar și așa, în picioarele goale...

Din vorbă în vorbă au ajuns la plantația de salcâmi. Aici s-au despărțit politicos, promițând că se vor vedea cât mai curând..., eventual un telefon, sugerase Claudia.

Dar cum nici unul nu avea telefon, Alifie a început să o aștepte în fiecare zi după prânz, când se plimbau împreună sporovăind. Era destul de dificil să te plimbi printre spinii ce cădeau din salcâmi, mai ales pentru un melc, dar Alifie nu mai băga demult de seamă acest amănunt. Claudia nu mai primise pantofii din vamă, dar acest lucru fusese deja dat uitării și nici Alifie nu mai deschisese discuția cu privire la acest subiect. Așa treceau zilele, cu plimbări lungi și conversații la fel de lungi. Într-una din zile Claudia avu o idee.

-Ascultați, domnule Eric, murmură ea dându-și ochii peste cap, de ce vă chinuiți cu căsuța aceea cărând-o după dumneavoastră? N-ar fi mai bine să o lăsați undeva, să fiți mai liber în mișcări?

Așa ceva nu-i dăduse lui Alifie prin cap niciodată, dar dacă spunea Claudia... A doua zi își dosi căsuța la poalele unei tufe de zmeură și o porni pâș-pâș la întâlnirea cu Claudia. Pe drum avu parte numai de necazuri; întâi a apărut dintr-un mușuroi o Cârtiță, care era cât pe ce să îl înșface dacă nu s-ar fi adăpostit după un bulgăre de pământ,

umplându-se tot de noroi. Apoi începu să plouă și a trebuit să suporte stropii reci, deși se furișase sub o frunză, care oricum nu făcea cât căsuța lui. Apoi, după ce a ieșit soarele, s-a întâlnit cu Bursucul care, văzându-l așa golaș, a chemat Ciocănitoarea și s-au pus amândoi pe râs.

-Semeni cu o râmă, hotărî Ciocănitoarea, bine că nu te-am confundat, căci te-aș fi mâncat. La așa ceva Alifie nu se gândise niciodată, dar dacă tot îl sfătuise Claudia, acum o ținea pe a lui:

-Sunt mai lejer fără căsuță, bombăni el.

-Mai lejer și mai urât, i-o aruncă Bursucul.

-Dar mă mișc mai ușor..., se justifică Alifie.

-Până te-o confunda vreo pasăre și atunci să vezi ce ușor ai să te miști, îl șicană Ciocănitoarea.

Nu le-a mai răspuns și a plecat mai departe să se întâlnească cu Claudia, gândindu-se ce surpriză plăcută are să-i facă. Dar Claudia nu mai era la locul întâlnirii. A căutat Alifie în dreapta și în stânga, dar nimic! Până la urmă tot Cărăbușul cel înțelept, care se afla acolo întâmplător, l-a informat:

-N-o s-o mai găsești pe omidă, îl anunță el.

-Dar unde a plecat așa, fără să-mi lase nici un semn? Fără să-mi spună nimic? se văită Alifie.

-Nu a mai avut timp, murmură Cărăbușul.

-Nu a avut timp... de ce? se smiorcăi melcul.

-Acum a început metamorfoza, zise Cărăbușul arătând undeva sus, pe un ram, ceva ce semăna cu un mic con de brad.

-Ce-i aia METAMORFOZĂ, se înfioră Alifie, e cumva o boală? Și pe urmă, ce e chestia aia de sus?

-Acolo e Claudia, spuse Cărăbușul.

-Acolo? A mâncat-o cineva? se sperie Alifie.

-N-a mâncat-o nimeni. S-a închis singură acolo.

Melcul nu mai înțelegea nimic.

-N-a mai vrut să mă vadă, se văită el.

-Nu-i așa. Ai răbdare să-ți explic, încercă să-l potolească atotștiutorul Cărăbuș. Ai văzut fluturi, întrebă el?

-Sigur, confirmă Alifie.

-Ei bine, ei de la început, imediat ce au ieșit din ou, sunt omizi, așa ca prietena ta, apoi, după un timp, se închid într-un adăpost ce se numește cocon sau crisalidă și stau acolo așteptând să le crească aripile. După aceea ies și-și iau zborul.

-Și Claudia o să zboare?

-Bineînțeles, răspunse Cărăbușul.

-Și eu ce-o să fac, se neliniști Alifie.

-Tu ești un melc și ar fi bine să-ți iei căsuța înapoi, că arăți de parcă ai umbla dezbrăcat...

-O să aștept aici până o să iasă Claudia, se încăpățână melcul.

-Treaba ta, oricum nu te va recunoaște, se enervă Cărăbușul, se roti pe un picior și se pierdu printre frunzele uscate de pe potecă.

A stat Alifie câteva zile nemișcat și nemâncat cu ochii la coconul ce atârna de ram. Și minunea se petrecu!

După încă trei zile, învelișul ce o proteja pe Claudia se destrămă și își făcu apariția o fluturică de toată frumusețea.

-Claudia, domnișoară Claudia! o strigă Alifie.

Fluturica privi în jos de pe floarea pe care se așezase și întrebă cu mirare:

-Dar dumneavoastră cine sunteți și de unde îmi știți numele?

Eric rămase mut.

-Ce impertinență! adăugă fluturica și își luă zborul...

-Nu pot suferi omizile! repeta Alifie, cu toate că... Ei bine, nici măcar să nu mă recunoască?

Și Alifie căzu din nou pe gânduri.

Luminița Toia

Bucurii de vară

Trimisă de Denisa Șnep, clasa a IV-a C, Școala 51, București

Într-o zi, pe la apus,
Mă uitam pe cer, în sus,
Vedeam nori ușori în zbor
Ca purtați de-un tainic dor.

Spre pământ întorc privirea
Nu pot să-mi ascund uimirea:
Câtă viață și mișcare
Sunt în lumea asta mare!

Peste tot este verdeață,
Totul este plin de viață.
În școli este sărbătoare:
Vine iar vacanța mare.

poezii mici pentru pitici

Noapte de vară

Iată, s-a topit lumina
Și a adormit grădina.
Dorm și fluturi, dorm și flori
Le trezește roua-n zori.

Dorm cuminți în cuibul lor,
După o lecție de zbor,
Puii mici de rândunică
Ce pot zbura fără frică.

Dulce, peste somnul lor,
Cântec de privighetori
Vine vesel să le spună:
-Dragi prieteni, noapte bună!

Învață o rugăciune!

Îngerașul meu cel bun,
Uite, eu aș vrea să-ți spun:
Vorbe grele am rostit
Celor care mi-au greșit
Și-acum vin la pieptul tău
Fiindcă-mi pare foarte rău.
Te rog, fă-mă înțelept
Fapta rea să mi-o îndrept
Și m-ajută să-i iubesc
Și pe cei care-mi greșesc.

Trimisă de educ. Carmen Stoian, loc. Buzău